

συνεργάτην κάποτε. Εἰς τὴν ἐκδηλωθεῖσαν ἐν τῷ προτελευταίῳ φύλλῳ ἀγανάκτησίν μας ὁ κ. Δημήτριος Ἡλιοπούλος ἀπαντᾷ, ὅτι πρὸ διετίας ἔπαθε τοὺς ὀφθαλμοὺς, συνεπεία τούτου ἡμδλύνθη ἡ ὄρασις του καὶ ἡ ἐπιτροπὴ τὸν ἐξήρεσε. Βεβαίως, τοῦτο τὸ ἐγνωρίζομεν, ὅτι ἐξήρεθῃ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς· διότι αἱ παραινόμεναι γίνονται πάντοτε *ρομίως*. Ἀλλ' ἡμεῖς, ὅταν ἐνθυμούμεθα, ὅτι ὁ πάντων μυωπέστερος μεταξὺ ὅλης τῆς παραίας μας, ὁ τότεν εὐθυμίαν μεταξὺ τῶν φίλων διὰ τὴν *στραδαμάραν* του γεννῶν, ἀγαπητὸς συντάκτης τοῦ *Ρωμηοῦ* κ. Συρῆς, ὑπηρετήσεν ἐπὶ τρεῖς μῆνας ὡς στρατιώτης καὶ εἴτα ἐξήρεθῃ, σκανδαλιζόμεθα τόσον ὥστε νὰ πιστεύσωμεν, ὅτι χάρις ἐνησκήθη εἰς τὴν ἐξαίρεσιν τοῦ κ. Ἡλιοπούλου. Εἴχομεν δὲ καὶ ἄλλην ἀξίωσιν ἀπὸ τὸν κ. Δημήτριον Ἡλιοπούλον, νέον πολὺ ἐνωρὶς κυριευθέντα ὑπὸ αἰσθημάτων φιλοδοξίας, κατελθόντα εἰς τὴν δημοσιογραφίαν καὶ διὰ σφοδρᾶς γλώσσης ἐπικρίνοντα τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, φυλκισθέντα μάλιστα δι' ἐγκλημα πολιτικόν, ὅτι καὶ ἂν πράγματι ἡμδλύνθη ἡ ὄρασις του, νὰ μὴ κάμῃ χρῆσιν τῆς εὐνοίας τοῦ νόμου, καὶ ὅχι, ὡς μᾶς γράφει, νὰ σαπήσῃ εἰς τὰ στρατιωτικὰ γραφεῖα, ὅπου, πολὺ κακῶς λέγει, ὅτι τάσσονται ὅλοι οἱ τῆς τάξεώς του, διότι αὐτὸς ὁ διὰ δημοκρατικὰ αἰσθήματα ἀναγκασθεὶς νὰ ὑβρίσῃ τὸν βασιλέα του δὲν ἔπρεπε νὰ ἀναγνωρίσῃ τάξεις, ἀλλὰ νὰ ριφθῇ εἰς τὰ στρατιωτικὰ γυμνάσια, εἰς τὰ ἐλεύθερα πεδία, ὅπου εἴμεθα βέβαιοι ὅτι καὶ θὰ ἐπανεῖντα ἡ ἀμβλυνθεῖσα ὄρασις του τὴν προτέραν τῆς δύναμιν.

ΤΑ ΣΚΟΥΛΟΥΔΙΑ

Φοβούμεθα, ὅτι δεινὰς θὰ ἔχῃ συνεπείας ἡ ἀτυχὴς αὕτη ὑπόθεσις καὶ διὰ τοῦτο, προλαμβάνοντες τὰ ἀπειλούμενα κακὰ, ἐπιγράφομεν οὕτω τὴν περὶ ταύτης μελέτην ἡμῶν τῆς σήμερον. Εἴπομεν χθὲς, ὅτι διπλοῦν εἶνε τὸ διαπραττόμενον, ὅσιν τολμηρῶς τοσοῦτον ἀφρόνως, σκάνδαλον. Σκάνδαλον μέγα εἶνε ἡ εἰς τὴν ὑψίστην λειτουργίαν τοῦ Κράτους, καὶ μάλιστα ἐν τῇ παραστάσει τῆς κυριαρχίας καὶ μεγαλειότητος αὐτοῦ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἀνάρρησις ἀτόμου, οὐδὲν ἔχοντος διπλωματικὴν προηγούμενον. Ἀλλ' εἶνε πολλῶ μείζον ἔτι τὸ σκάνδαλον, ὅπερ προπαρασκευάζει ὁ κ. πρωθυπουργός, καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ πειρασμοῦ τοῦ νὰ διατηρήσῃ ὑπὲρ τοῦ εὐνοουμένου του καὶ τὸ βουλευτικὸν ἀξίωμα.

Τὴν ἀσέβειαν ταύτην ἐπιχειροῦμεν νὰ καταστήσωμεν τοῖς πᾶσι καταληπτὴν. Εἰς τοῦτο δὲ καὶ μόνον ἀφορῶντες σήμερον, θὰ ἀναγράψωμεν ἀπλῶς τὰ ποδοπατούμενα κείμενα. Ὁ δὲ καιρὸς τῶν σκέψεων ἔρχεται κατόπιν, καὶ μετ' αὐτὸν ἴσως τῆς κρίσεως ὁ καιρὸς.

Τὸ παραβιάζομενον ἄρθρον τοῦ Συντάγματος εἶναι τὸ 72. Ἐχει δὲ οὕτω «Βουλευτὴν διορίζουσι παρὰ τῆς Κυβερνήσεως εἰς ἔμμισθον πολιτικὴν ἢ στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν, «ἢ προβιβαζόμενοι κατ' ἐκλογὴν καὶ δεχόμενοι, παύουσιν ἀμέσως τῷ βουλευτικῶν καθηκόντων».

Τὸ γράμμα τοῦ Συντάγματος εἶνε σαφέστατον. Ὅμιλεῖ περὶ τῆς ιδιότητος τῆς ὑπηρεσίας, ὡς ἐμμίσθου. Ποῖον λοιπὸν δύναται νὰ ἐγεῖρθῃ ἐπὶ τῇ ἐφαρμογῇ τῆς συνταγματικῆς ταύτης διατάξεως ζήτημα; Τοῦτο καὶ μόνον: ἂν ἡ ὑ-

πηρεσία τοῦ ἐν Ἰσπανίᾳ πρέσβους, ἥτις ἀνετέθη τῷ βουλευτῇ κ. Σκουλούδῃ, εἶνε ἔμμισθος. Τίς δὲ λύει ρητῶς καὶ ἐπιτακτικῶς τὸ ζήτημα; Ὁ Νόμος. Τὸ ἄρθρον 1 τοῦ ἀπὸ 25 Ὀβρίου 1853 Νόμου *Περὶ συστάσεως Πρεσβειῶν* ἰδοὺ τί λέγει: «Ὅπου καὶ ὁσάκις τὰ συμφέροντα τοῦ Κράτους ἀπαιτήσωσι τὴν σύστασιν Πρεσβειῶν, δύνανται νὰ συστηθῶσι δυνάμει Β. Διατάγματος, καὶ νὰ ὀρισθῶσι δι' αὐτοῦ «ὁ βαθμὸς καὶ αἱ ἀποδοχαὶ τοῦ πρέσβους.» Εἶνε σαφές; Πλείότερον ἴσως ἢ ὅσον ἀπηρτεῖτο. Ὁ νομοθέτης τοῦ 1853 εἶχε μυρισθῇ φαίνεται Τρικούπην καὶ Σκουλούδην, καὶ ἔκτοτε ἔθεσε πρόβλημα ἀνυπέρβλητον κατὰ τῆς χρυσῆς ταύτης ξυνωρίδος. Κατὰ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον δύο β. διατάγματα προσυπέγραψεν ὁ κ. Τρικούπης, τὸ τῆς συστάσεως τῆς ἐν Ἰσπανίᾳ Πρεσβείας, ὅπερ εἶναι νομοθετικόν, ὡς πηγάζον ἐξ ἐντολῆς τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας, καὶ τὸ τοῦ διορισμοῦ, ὅπερ εἶνε ἀπλῶς ἐκτελεστικόν. Ἐν τῷ δευτέρῳ τούτῳ διατάγματι ὁ κ. Τρικούπης, ἡδύνατο νὰ ἀναγράψῃ ὅτι ἂν ἤθελε περὶ ἀποδοχῶν, διότι εἶναι διάταγμα προσωπικόν. Ἀλλ' ἐν τῷ πρώτῳ ἦν ὑπόχρεως νὰ μεταγράψῃ τὰς διατάξεις τοῦ Νόμου, δι' οὗ ἐδόθη τῇ ἐκτελεστικῇ ἐξουσίᾳ ἡ νομοθετικὴ αὕτη ἐντολή. Ἄν ἔπραξεν οὕτω, ὡς ὀφείλει, ἔλυσεν αὐτὸς κατὰ τοῦ κ. Σκουλούδῃ τὸ ζήτημα. Ἄν δὲν ἔπραξεν οὕτω, παρέβη τὴν ἐντολήν, καὶ τὸ διάταγμα εἶναι αὐτοδικαίως ἄκυρον· ὥστε οὔτε καὶ Πρεσβεῖαν ἔχομεν *ρομίως* ἐν Ἰσπανίᾳ, πολλῶ δὲ ἥσσαν πρέσβυν Σκουλούδην καὶ Σκουλούδην βουλευτήν.

Εἰς ταῦτα οὐδὲν δύναται τις νὰ ἀντιτάξῃ, οὐδὲν εἰμὴ τὴν παράτολμον πρὸς τὸ Σύνταγμα ἀσέβειαν.

Ἀλλ' εἶνε καὶ ἄλλη ἀτέβεια, εἶνε καὶ τρίτη, εἶνε καὶ τετάρτη.

Εἶνε ἀσέβεια πρὸς τὴν κυριαρχίαν τῆς βουλῆς, ἥς ἀνευ τῆς ἀδείας ὁ βουλευτὴς δὲν δύναται ν' ἀπομακρυνθῇ τῶν Ἀθηνῶν. Τὸ ἄρθρον 86 τοῦ κανονισμοῦ τῆς βουλῆς λέγει ταῦτα: «Οὐδεὶς τῶν βουλευτῶν δύναται ν' ἀναχωρήσῃ τῆς »πρωτεύουσας ἀνευ ἀδείας τοῦ προέδρου, ἢν ἐκδίδωσι καὶ »ὑπογράφει οὗτος, λαμβάνων προηγουμένως τὴν συγκατάθεσιν τῆς βουλῆς.» Βουλευτὴς διαμένων ὁ πρέσβυς κύριος Σκουλούδης ἐξαίρεται λοιπὸν αὐτὸς τοῦ γενικοῦ τούτου κανόνος; Ἄν ἐξαίρεται, ἡ ἀτέβεια εἶνε προφανεστάτη κατὰ τῆς κυριαρχίας τῆς βουλῆς ἐξαίρεσις· ἐὰν δὲ οὐ, ὀφείλει νὰ οἰκτεῖρῃ τις τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν, ἔχουσαν ὑπαλλήλους, ὧν τὴν μετατόπισιν ἄλλη ἐξουσία δικαιούται νὰ ἐπιτρέψῃ ἢ ν' ἀπαγορεύσῃ.

Εἶνε ἀσέβεια πρὸς τὴν κυριαρχίαν τοῦ λαοῦ καὶ ἀναίρεσις τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ, τοῦ ν' ἀντιπροσωπεύηται ἐν τῇ βουλῇ. Λέγομεν τοῦ λαοῦ, διότι ὁ βουλευτὴς δὲν εἶνε τῆς ἐπαρχίας, ἥτις τὸν ἐξέλεξεν, ἀλλὰ τοῦ ἔθνους ἀντιπρόσωπος. Τὸ πλῆρες τοῦ βουλευτικοῦ σώματος ἐν τῷ ἀριθμῷ, ὃν ἔταξεν ὁ νόμος, εἶνε ὅρος ἀπαραίτητος τῆς νομιμῆς αὐτοῦ ὑπάρξεως. Διὰ τοῦτο τὸ ἄρθρον 96 τοῦ ἐκλογικοῦ νόμου διατάσσει ταῦτα: Ἀποβιβάσαντος, παραιτηθέντος, καταστάσαντος ἀνικάνου βουλευτοῦ τινος, ἢ διορισθέντος εἰς ἔμμισθον ὑπηρεσίαν, διατάσσεται ἀμέσως νέα ἐκλογή πρὸς ἀναπλήρωσιν αὐτοῦ.»

Ἐὰν τὰ Σκουλούδεια ἐπινοήματα ἐπεκράτουν τίς ἡ δυσκολία τοῦ νὰ διορισθῶσιν ἅπαντες οἱ βουλευταὶ εἰς ἔμμισθους ὑπηρεσίας, ἀλλ' ἀνευ μισθοῦ, καὶ νὰ λυθῇ οὕτω διὰ τοσοῦτον κολακευτικῆς τῇ ἐπινοητικῇ ἱκανότητι τῶν νεωτέρων ἐλλήνων πρωτοτυπίας τὸ μοναρχικὸν ζήτημα; Οὐδεμία ἄλλη, εἰμὴ ἡ φτώχεια τῶν πλείστων βουλευτῶν. Ἀλλ' ἀφοῦ ἡ ὑπερήφανος Σύρος ἐξέλεξε χθὲς τὸν κ. Σκου-

λούδην μόνον ὡς πλούσιον. δικτὶ νὰ μὴ τὸ πράξουν αὔριον καὶ αἱ ἄλλαι ἐπαρχίαι;

Εἶνε (θὰ ἐλέγομεν τέλος, ἂν αἱ ἀσέβειαι δὲν ἦσαν ἀτελείωτοι, ὡς θὰ ἀποδείξωμεν ἐν προτεχεῖ φύλλῳ) εἶνε καὶ ἀσέβεια πρὸς νεαράν, πρὸς χθεσινὴν ἀπόφασιν τῆς βουλῆς. ἥ τις ἔχει τὴν τιμὴν νὰ καταλέγῃ μετὰ τῶν μελῶν τῆς τὸν κ. Σκουλούδην. Ὁ Κερκυραϊκὸς λαὸς ἐξέλεξε πέρυσιν βουλευτὴν τὸν κ. Βράϊλαν· τὸν ἐξέλεξε δὲ αὐθόρμητος καὶ ἀφορῶν εἰς τὴν μεγάλην αὐτοῦθικὴν καὶ διανοητικὴν ἀξίαν καὶ ὅχι εἰς «τὰς ἀξίας», διότι ὁ Βράϊλας δὲν ἔχει χρεώγραφα καὶ Κωπαῖδα; καὶ ἑκατομμύρια. Ἀλλ' ὁ Βράϊλας κατεῖχε καὶ κατέχει μίαν τῶν δυνάμει τοῦ νόμου τοῦ 1853 συνεστημένων Πρεσβειῶν τῆς Ἑλλάδος, τὴν ἐν Λονδίῳ. Δὲν εἶχεν ὅμως παραιτηθῇ τῆς θέσεως ταύτης τεσσαράκοντα ἡμέρας πρὸ τῆς ἐκλογῆς, ὡς ὀρίζει ὁ νόμος. Τούτου ἕνεκα τὸ μὲν τμήμα τῆς βουλῆς, προσδρευόμενον ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Βαλχωρίτου προέτεινε τὴν ἀκύρωσιν τῆς ἐκλογῆς τοῦ κ. Βράϊλα διὰ τῶν ἐξῆς: «Ἐπειδὴ ὁ Βράϊλας Ἀρμένης Πέτρος ἠδὲν παρητήθη ἐκ τῆς θέσεως τοῦ Πρέσβευος κατὰ τὸν νόμον, ἀποφαίνεται ὑπὲρ τῆς ἀκυρώσεως τῆς ἐκλογῆς αὐτοῦ». Ἡ δὲ βουλή ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς 22 Φεβρουαρίου 1882, ἀπεφάνετο παμφηρεῖ ταῦτα: «Ἀκυροῦται (ἡ ἐκλογή Κερκυράς) κατὰ τὴν πρότασιν τοῦ τμήματος, ὡς πρὸς τὸν κ. Π. Βράϊλαν Ἀρμένην.»

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ καίμενα, τὰ δὲ ἐξ αὐτῶν συμπεράσματα εἰς αὔριον.

Καμτσάκι

ΡΑΧΑΤΙ

Ὅλοι ἡσυχάζουν τούταις ταῖς ἡμέραις,
ὁ ῥωμῆος κυττάζει μόνον τὴν δουλειὰ του,
ἔφυγαν τοῦ ἔθνους οἱ καλοὶ πατέρες,
καὶ καθένas πῆγε εἰς τὴν φαμελιά του,
εἰς τὴ φαμελιά του.

Ὅμως δὲν γυρίζουν μ' ἀδειανὰ τὰ χέρια,
ὑστερ' ἀπὸ τόσους κόπους καὶ μεπλάδες,
μέσ' τὰ πατριὰ τους κουβαλοῦν κεμέρια
στρογγυλαῖς καθένas κι' ἀπὸ δρῶ χιλιάδες,
κι' ἀπὸ δρῶ χιλιάδες.

Τὸ ἀρχοντικὸ τους σιγανὰ γεμίζει
ἀπὸ κομματάρχας κι' ἀπὸ ψηφοφόρους,
ὅταν ὁ καθένas βουλευτὴς ἀρχίζει,
νὰ τοῦς ῥητορεύῃ γιὰ τοὺς νέους φόρους,
γιὰ τοὺς νέους φόρους.

Ὅμως μέσ' τὸ λόγο ἄξαφν' ἂν τὰ χάσῃ,
τόσῳ ποῦ κι' ὁ ἴδιος δὲν καταλαβαίνει,
τότε ὁ λαὸς του θὰ ζητωκραυγᾷ,
καὶ θὰ φύγουν ὅλοι ἐνθουσιασμένοι,
ἐνθουσιασμένοι.

Κι' ἔτσι ἡσυχάζουν βουλευταὶ καὶ πλῆθος,
ὡς ποῦ ἡ ὠρισμένη ὥρα νὰ κυτπήσῃ,
θὰ πετάξῃ τότε μονομιάς ὁ μῦθος,
κι' ἄγριος ζατάρμης φόρους θὰ ζητήσῃ,
φόρους θὰ ζητήσῃ.

27 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

27

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἱδ. ἀριθ. 449)

ΙΣΤ

Η ΕΠΙΒΟΛΗ

Ἀπὸ ἔτη καὶ ἐπέκεινα, ἀφότου δὲν εἶχαν ἀκόμη δῆ τὴν Ἰωάνναν ἢ δις ἢ τρίς, ὁ κατὰ τὸν πατέρα καὶ τὸ παιδί Ραοὺλ Δεσιμαῖζ συνέλαβε τὸ ἀπειρόπαιον σχέδιον τοῦ νὰ αποπλανήσῃ τὴν περικαλλῇ μνηστὴν τοῦ Ἰακώβου Γρανδὲν καὶ νὰ τὴν κάμῃ ἑταῖραν του. Εἶπε κατ' ἑαυτόν: —Θὰ τὴν ἀρπάξω καὶ θὰ τὴν ἀπαγάγω εἰς τὸ Παρίσι, ὅπου ἐνόςῳ θὰ ἐξακολουθῶ νὰ τὴν γουστάρω, θὰ περάσουμε μαζὺ σὰ δρῶνταιγόνια.

Ὡ! πόσον ἡ ματαιότης τοῦ διεφθαρμένου νέου θὰ ἱκανοποιεῖτο τότε; Ἐχαιρεν ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει, τὴν ὅποιαν θὰ καμνεν εἰς τοὺς φίλους του· ὅλοι θὰ τὸν ἐξούλευαν διὰ

τὴν εὐτυχίαν του, καμμιὰ μέτα σ' τὸ Παρίσι, οὔτε μετὰ τοῦ μεγάλου κόσμου, οὔτε μετὰ τοῦ κόσμου τῶν ἐταιρῶν, δὲν θὰ ξεπερνοῦσε σ' τὴν καλλονὴν τὴν παρθένον τοῦ Μαρεῖλ.

Καὶ μολονότι ἦτο τολμηρὸς, ὁ Ραοὺλ ἔβλεπεν, ὅτι θ' ἀπῆντα μεγάλας δυσκολίας καὶ ὅτι δὲν ἦτο καὶ τότε εὐκόλον νὰ αποπλανήσῃ τὴν Ἰωάνναν.

Καὶ πρῶτον. Ἡ νεᾶνις ποτὲ δὲν ἐξήρχετο μόνη της, ἐκτός ὅταν πῆγαινε τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐφυλάττετο καλῶς. Ἐπειτα τὸ σεμνὸν καὶ συγχρόνως τὸ ὑπερήφανον ἦθός της, ἡ ἀξιοπρέπειά της, αὐτὰ ὅλα τοῦ ἐνέπνεον σέβας καὶ τὸν ἀπεμάκρυνον ἀπ' αὐτῆς.

Ἦρκειτο νὰ βλέπῃ τὴν Ἰωάνναν καὶ τὴν κατεβίβρωσκε διὰ τοῦ βλέμματός ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ κατὰ τὴν διάβασίν της, ὅσας; κατῳρθοῦ νὰ εὐρεθῇ ἀπέναντί της. Μάτην ἐθήρευεν εὐκαιρίαν, νὰ μπορέσῃ νὰ τῆς μιλήσῃ· ἡ εὐκαιρία αὕτη πάντοτε τοῦ διέφευγε. Βεβαίως ἡ Ἰωάννα πολλάκις θὰ τὸν εἶδεν εἰς Μαρεῖλ, ἀλλὰ οὔτε τὸν πρόσεξε.

Τῆς εἶχαν πῆ ὅτι «Εἶνε υἱὸς τῆς βαρόνης Δεσιμαῖζ» καὶ τοῦτο μόνον εἴξευρε περὶ αὐτοῦ, ἄλλως τε τί τὴν ἐμελλε ποιοῦς εἶνε καὶ τί εἶνε; Ποτὲ δὲν τῆς ἦλθε στὸ νοῦν ἰδέα ὅτι ὁ Ραοὺλ μποροῦσε νὰ μεριμνήσῃ περὶ αὐτῆς.

Δὲν ὑπόπτευσεν λοιπὸν διόλου τὰς προθέσεις τοῦ υἱοῦ τῆς βαρόνης, ὅστις ἡσθάνετο τὸ πάθος του αὐξάνον διαρκῶς καὶ τὰς ἐπιθυμίας τῶν αἰσθήσεών του, κατὰ λόγον τῶν